

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **B. R.**,
nar., státní příslušnost: Uzbekistán,
bytem v ČR: ,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační
politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2023, č. j. OAM-935/ZA-ZA11-VL13-R3-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

2. Žalobce uvádí, že rozhodnutí v jeho věci bylo již dvakrát Městským soudem v Praze zrušeno a vráceno k dalšímu řízení a touto žalobou napadá třetí rozhodnutí žalovaného. Žalovaný ignoruje rozhodnutí a doporučení Městského soudu v Praze. Nevyrátil, že neúspěšným uzbekým žadatelům o mezinárodní ochranu hrozí po návratu do vlasti výsledky Službou národní bezpečnosti, nutnost zdůvodnit, proč byla podána žádost o azyl, diskriminace při hledání zaměstnání nebo vězení. Z dalších zpráv vyplývá, že v Uzbekistánu dochází k mučení ve vazbě za účelem doznání i při výkonu trestu odnětí svobody. Týkají-li se nedostatky ve vězeňství zakládající hrozbu vážné újmy v zásadě všech vězňů, není třeba dokazovat, zda bude újma způsobena konkrétně žalobci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2018, č. j. 1 Azs 137/2018-50). Pokud žalobci hrozí kvůli podání žádosti o mezinárodní ochranu ve vlasti vězení a v uzbekých věznicích běžně dochází k mučení, mohlo by žalobcovým vycestováním dojít k porušení čl. 3 Úmluvy o obyčejného projevu zásady non-refoulement. Žalobce se domnívá, že by v případě návratu byl zatčen ze smyšleného důvodu kvůli pomstě a také kvůli žádosti o mezinárodní ochranu, což uzbeké státní orgány velice pravděpodobně vnímají jako velezradu. Na rozdíl od informací ministerstev podle Amnesty International, Výboru OSN pro lidská práva a Human Rights Watch sice došlo po nástupu nového uzbekého prezidenta k částečnému zlepšení situace, ale systém dodržování lidských práv stále vykazuje hluboké nedostatky. Žalovaný neprokázal, zda současná situace v Uzbekistánu umožňuje bezpečný návrat do země původu bez pronásledování či utrpění vážné újmy.
3. Podle žaloby neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu mají problémy se získáním biometrického pasu. Dále žalobce upozorňuje, že se žalovaný měl důkladněji zabývat možností udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Také se domnívá, že by mu v případě návratu hrozilo skutečné nebezpečí závažné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, protože mu hrozí kruté, nelidské a ponižující zacházení a nepřipadá v úvahu efektivní využití ochrany ze strany uzbekých státních orgánů. Po žadateli o mezinárodní ochranu nelze požadovat, aby vyčerpал prostředky ochrany země původu, jestliže lze mít za to, že jeho rezignace na využití ochrany této země se zakládá na opodstatněné nedůvěře vůči jejím veřejnoprávním orgánům (viz usnesení Nejvyššího správního soudu z dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 172/2018-28). Žalobcova nedůvěra v uzbeké státní orgány byla zcela opodstatněná, protože otec dívky, kterou měl zneuctít, pracuje v uzbeké státní správě. Žalovaný měl posoudit možnost udělení doplňkové ochrany.
4. Žalobce v žalobě podotýká, že žalovaný má podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“), povinnost zjistit stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, podle § 23c písm. c) zákona o azylu mohou být podkladem pro rozhodnutí přesné a aktuální informace o příslušném státu, důkazní břemeno je rozděleno mezi žadatele o azyl a stát. Domnívá se, že se stal tzv. uprchlíkem sur place. Původcem pronásledování nebo vážné újmy může být i soukromá osoba. Podle blíže neurčené zprávy o Uzbekistánu z 3. 7. 2023 se omezuje svoboda náboženského vyznání a osoby praktikující víru mimo státní kontrolu jsou obviňovány z náboženského extremismu. Žalobce připomíná prospektivní rozhodování, standard přiměřené pravděpodobnosti, povinnost žalovaného opatřit si podklady pro rozhodnutí splňující charakteristiky uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008-71, správní rozhodnutí musí obsahovat řádné odůvodnění v souladu s § 68 odst. 3 s.ř., je nutné respektovat eurokonformní výklad a v pochybnostech postupovat ve prospěch žadatele. Žalobce se dále domnívá, že žalovaný nesprávně posoudil podmínky v případě opakované žádosti podle § 11a zákona o azylu. Z těchto důvodů navrhuje, aby soud výše uvedené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

5. Žalovaný popírá oprávněnost žalobcových námitek, nesouhlasí s nimi a odkazuje na obsah správního spisu. Trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, protože zjistil skutečný stav věci, posoudil případ ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl. Opatřil si aktuální informace o zemi původu, jak mu uložil Městský soud v Praze. V řízení o udělení mezinárodní ochrany má povinnost tvrzení žalobce, protože tímto způsobem vytváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Žalovaný se domnívá, že učinil maximum pro to, aby žalobce mohl tuto povinnost splnit. Ohledně žalobcových obav ze zatčení kvůli mimomanželskému pohlavnímu styku žalovaný podotýká, že se jedná o ničím nepodloženou domněnku, a odkazuje na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí. Nebyly shledány ani důvody pro udělení doplňkové ochrany. Institut mezinárodní ochrany nelze zaměňovat s formami pobytu podle zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se zabýval všemi body, kterými ho soud zavázal. Žalovaný proto navrhuje, aby soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
6. Z obsahu spisového materiálu, vyplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
7. K žádosti žalobce sdělil, že je uzbecké národnosti, dorozumí se uzbecky a jeho náboženským přesvědčením je sunnitský islám. Není členem žádné politické strany nebo skupiny, nikdy se politicky neangažoval. V Uzbekistánu naposledy žil v regionu Djizak. Do České republiky přicestoval letecky dne 14. 6. 2017 na turistické vízum, poté si zajistil vízum strpění. O mezinárodní ochranu dříve nežádal. Je zdravý. O mezinárodní ochranu požádal, protože měl ve své vlasti pohlavní styk s jednou dívkou, chtěl se s ní oženit, ale jeho rodina zjistila, že její rodiče nejsou dobří lidé. Jeho otec se ostře postavil proti svatbě a zuřil, že měl žalobce mimomanželský pohlavní styk. Dívčini rodiče podali stížnost na soud, protože je podle nich žalobce podvodník, který zneuctil jejich dceru a nechce se s ní oženit. Žalobci volal jeho otec do ČR, že v případě návratu může být odsouzen na 5 až 7 let vězení. Má strach z vězení.
8. Žalobce v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělil, že střední školu dokončil v roce 2015 a do léta 2016 pracoval jako prodavač. Začal chodit s onou dívkou, když pracoval v obchodě a ona začala studovat na lyceu. Ke Dni žen jí koupil pěkný a velký dárek a několik dní nato měli pohlavní styk. Vztah tajili a plánovali svatbu. Nakonec o dívce řekl svému otci, který si zjistil informace o její rodině a nedal ke sňatku souhlas. Žalobce si začal domlouvat vycestování z Uzbekistánu do Prahy přes kamarádova otce, protože rodina nesouhlasila se svatbou a byl ve svízelné situaci. S dívkou začal chodit na začátku května 2015 a měsíc po pohlavním styku v dubnu 2016 sdělil otci, že se chce ženit. Chodil s ní do června 2017. V lednu 2018 mu dívka telefonovala, že jí rodina domlouvá sňatek s někým jiným. Žalobce jí řekl, že když získá pobyt v ČR, pozve ji do Prahy a bude tu s ní žít, pobyt však nezískal. Poté mu telefonoval její otec, zda se s ní chce oženit, žalobce odpověděl, že ano, ale nemá pobyt v ČR, proto nemůže nic dělat, její otec mu neuvěřil, řekl, že jeho dceru obelhává, a podal stížnost na soud. Soud se mu snažil doručit předvolání na jednání, jeho otec řekl soudu, že je žalobce v Praze. Podle otce se ho soud rozhodl odsoudit v nepřítomnosti na 5 až 7 let za zneuctění dívky. Rozsudek neviděl, neví, kdy byl vynesena, žádného právníka nevyhledal on a ani jeho rodina. Není v Uzbekistánu, tak se o to nestará. Podle příbuzného nemá cenu se odvolávat a po sedmi letech rozhodnutí ztratí účinky. V České republice chtěl získat trvalý pobyt a pracovat. V případě návratu se bojí zatčení. S dívkou nezačal žít na jiném místě v Uzbekistánu, protože neměl peníze. Ve vlasti neměl jiné problémy.
9. Žalovaný ve věci vydal první rozhodnutí dne 10. 9. 2019, č. j. OAM-935/ZA-ZA11-VL13-2018, kterým neudělil mezinárodní ochranu podle § 12 – 14b zákona o azylu. Žalobce podal

proti tomuto rozhodnutí žalobu, o které rozhodl Městský soud v Praze dne 12. 5. 2020, č. j. 1 Az 55/2019-28, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud v Praze uložil žalovanému, aby žalobcovu výpověď porovnal s aktuálními a adresnými zprávami o zemi původu a aby zjistil, zda je zneuctění dívky z důvodu předmanželského pohlavního styku skutečně trestné, zda je za něj možné uložit trest odnětí svobody v rozmezí kolem 5 až 7 let, za jakých podmínek je možné vést trestní řízení v nepřítomnosti obviněného a zda a za jakých podmínek se promlčuje výkon trestu. Na základě těchto informací měl žalovaný učinit závěr, zda je žalobcova výpověď věrohodná, a případně se zabývat důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

10. Žalovaný ve věci vydal druhé rozhodnutí dne 18. 1. 2021, č. j. OAM-935/ZA-ZA11-VL13-R2-2018, kterým neudělil mezinárodní ochranu podle § 12 – 14b zákona o azylu. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil žalobou. Městský soud v Praze vydal dne 7. 3. 2023 rozsudek, č. j. 1 Az 6/2021-38, kterým napadené rozhodnutí zrušil a vrátil žalovanému věc k dalšímu řízení. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalovaný se řádně a v souladu se závazným právním názorem soudu zabýval obavami žalobce z trestního stíhání pro sexuální delikt. Žalobcovo jednání nebylo trestným činem. Městský soud v Praze však nad rámec žalobních bodů zjistil, že by se mohlo jednat o porušení zásady non-refoulement (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84), protože žalobce již nemohl využít ochrany podle zákona o pobytu cizinců kvůli předchozímu správnímu vyhoštění a protože podle Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 19. 5. 2020 neúspěšným uzbekým žadatelům o mezinárodní ochranu hrozí po návratu do vlasti „*výsledky Službou národní bezpečnosti, nutnost zdůvodnit, proč byla podána žádost o azyl apod., hrozí diskriminace např. při hledání zaměstnání nebo i vězení.*“ Z dalších zpráv vyplývá, že v uzbekém vězení dochází k mučení. Žalovaný se ve svém rozhodnutí návratem žadatelů o mezinárodní ochranu věnoval, ale dospěl k závěru o absenci nebezpečí ve smyslu azylového práva, což je v přímém rozporu se spisy. Soud nepřistoupil k přímému udělení mezinárodní ochrany žalobci, protože zrušil rozhodnutí z jiného a nového důvodu. Žalovaný poté vydal třetí rozhodnutí ve věci ze dne 8. 9. 2023, č. j. OAM-935/ZA-ZA11-VL13-R3-2018, proti kterému se žalobce brání žalobou.
11. Soud vyšel v dané věci mj. z následujících ustanovení právních předpisů:
12. Podle § 12 zákona o azylu *se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
13. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
14. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu *se za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o*

mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

15. Žalobce v žalobě uvádí, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s hrozbou výsledků, diskriminace a vězení v případě návratu do vlasti, přičemž v Uzbekistánu dochází ve věznicích k mučení. Městský soud v Praze dne 7. 3. 2023 svým rozsudkem, č. j. 1 Az 6/2021-38, zrušil druhé rozhodnutí ve věci, protože podle Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 19. 5. 2020 neúspěšným uzbekým žadatelům o mezinárodní ochranu hrozí po návratu do vlasti *„výsledky Službou národní bezpečnosti, nutnost zdůvodnit, proč byla podána žádost o azyl apod., hrozí diskriminace např. při hledání zaměstnání nebo i vězení“* a v uzbekých věznicích dochází k mučení. Druhé správní rozhodnutí v tomto ohledu obsahovalo rozpor se spisem. Žalobce do žaloby okopíroval s téměř zanedbatelnými úpravami bod 28 zmíněného rozsudku Městského soudu v Praze, ale vůbec nepolemizuje s argumentací napadeného rozhodnutí, pouze opakuje, že by v případě vycestování o země původu byl zatčen ze smyšleného důvodu kvůli pomstě či kvůli podání žádosti o mezinárodní ochranu, což uzbeké státní orgány pravděpodobně vnímají jako velezradu.
16. Vzhledem k tomu, že řízení o žádosti o mezinárodní ochranu bylo zahájeno již v roce 2018, lze pomocí zpráv o zemi původu sledovat vývoj v oblasti přístupu uzbekých státních orgánů k žadatelům o mezinárodní ochranu. Informace MZV ČR, č. j. 119896/2017-LPTP – Uzbekistán: Výjezd ze země, pobyt v zahraničí a návrat státních občanů Uzbekistánu do vlasti ze dne 22. 11. 2017 uváděla: *„Dle legislativy žádný postih ani nebezpečí nehrozí. Uzbeké orgány výběrově vyslyšají osoby, které se vrátily ze zahraničí. Lze si představit problémy při vydávání výjezdního povolení, které sice legislativa nepředpokládá, ale neoficiální informace hovoří o tom, že pokud někdo neposkytne dostatečné informace o svém předchozím pobytu v zahraničí, není mu výjezdní povolení uděleno nebo obnoveno, i když jsou formálně splněny všechny podmínky k jeho vydání.“* Další zprávou, která se dané problematice týká, je Informace MZV ČR, č. j. 109412-6/2020-LPTP, ze dne 19. 5. 2020, Uzbekistán, Možnosti vycestování občanů Uzbekistánu do zahraničí a návratu zpět do vlasti, Registrace u zastupitelského úřadu v zahraničí, Ztráta občanství z důvodu pobytu v zahraničí bez registrace, Žádost o azyl v zahraničí, Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti. Ohledně návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu do vlasti je v této zprávě uvedeno následující: *„Po návratu takovým osobám hrozí výsledky Službou národní bezpečnosti, nutnost zdůvodnit, proč byla podána žádost o azyl apod., hrozí diskriminace např. při hledání zaměstnání nebo i vězení.“* Městský soud v Praze následně zrušil druhé rozhodnutí ve věci a žalobce si opatřil třetí zprávu o zemi původu v pořadí, Informaci MZV ČR, č. j. 135612/2022-LPTP, ze dne 9. 1. 2023, Uzbekistán, Možnosti vycestování občanů Uzbekistánu do zahraničí a návratu zpět do vlasti, Registrace u zastupitelského úřadu v zahraničí, Žádost o azyl v zahraničí, Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti. Ve všech třech případech se jedná o Informace MZV ČR a okruh zjišťovaných skutečností je téměř identický. Informace MZV ČR z 9. 1. 2023 se již vůbec nezmiňuje o tom, že by neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu hrozily v Uzbekistánu výsledky Službou národní bezpečnosti, diskriminace či vězení. Ohledně návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu do vlasti uvádí pouze následující: *„Ze strany státních orgánů těmto osobám dle našich poznatků nic nehrozí. Pokud jde o nebezpečí ze strany soukromých osob, nehrozí přímo z důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu v zahraničí, ale z důvodu problematického, často nelegálního chování, zpravidla z doby před jejich odjezdem z Uzbekistánu. [...] ZÚ Taškent nejsou známy ani z jeho úřední činnosti a ani z médií případy, z nichž by se dalo usuzovat na situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní*

ochranu, jejichž žádosti nebyly založeny na azylově relevantních důvodech, po jejich návratu zpět do Uzbekistánu. ZÚ Taškent není znám žádný právní předpis, na základě kterého by hrozil těmto osobám nějaký postih ze strany státních orgánů. ZÚ Taškent se nedomnívá, že by těmto osobám hrozilo nějaké nebezpečí ze strany soukromých osob z důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu v zahraničí, nemůže ji ale vyloučit. “Z těchto zpráv je tedy zřejmé, že dříve MZV ČR disponoval konkrétními poznatky ohledně rizik pro žadatele o mezinárodní ochranu vracující se do Uzbekistánu. Z opatrnosti nečiní absolutní závěry, přesto je očividné, že došlo ke značnému zlepšení situace.

17. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, uvádí, že „informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“ Žalovaný postupoval správně, když si opatřil aktuálnější zprávu o zemi původu, na jejímž základě vydal třetí rozhodnutí ve věci. Na str. 12 napadeného rozhodnutí konstatoval její obsah a dovodil, že nelze předpokládat, že by žalobce byl za svůj pobyt v zahraničí postihován nebo ohrožen nebezpečím vážné újmy ve smyslu zákona o azylu, a kvůli žádosti o mezinárodní ochranu mu po návratu do vlasti nehrozí ze strany státních orgánů žádné zřejmé nebezpečí.
18. Ze spisu vyplývá, že žalobce za podání žádosti o mezinárodní ochranu nebude nijak postižen, protože podle novější zprávy o zemi původu se situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu v Uzbekistánu zlepšila a mimomanželský pohlavní styk stále není trestným činem. Nic nenasvědčuje tomu, že by uzbecké státní orgány považovaly podání žádosti o mezinárodní ochranu za velezradu nebo že by proti žalobci měla být vznášena smyšlená obvinění. Žalobci za podání žádosti o mezinárodní ochranu a ani za mimomanželský pohlavní styk nehrozí zadržení či uvěznění, bylo by proto zcela nadbytečné posuzovat úroveň vězeňství nebo mučení zadržených či uvězněných osob. Soud je přesvědčen, že žalobci nehrozí vážná újma. Žalobcova námitka, že žalovaný ignoruje rozhodnutí Městského soudu v Praze, je nedůvodná.
19. Dále žalobce v žalobě namítá, že žalovaný neprokázal, že současná situace v Uzbekistánu umožňuje žalobci bezpečný návrat do země původu, aniž by byl pronásledován nebo mu byla způsobena vážná újma. Soud nepopírá, že Uzbekistán není podle zpráv o zemi původu obsažených ve spisu demokratickým právním státem, ale v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004-79, je uvedeno: „Pokud žadatel o udělení azylu není vystaven žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů, resp. nemá z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach, popř. takové skutečnosti ve správním řízení vůbec netvrdí, pak nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., a to i přes skutečnost, že pochází ze země s nedemokratickým a autoritativním režimem, který zásadním způsobem diskriminuje a potlačuje opozici, resp. osoby zastávající politicky odlišné názory.“ Ze správního spisu vyplývá, že se žalobce nemusí obávat jakýchkoli kroků ze strany uzbeckých státních orgánů kvůli podání žádosti o mezinárodní ochranu a mimomanželský pohlavní styk není trestným činem. V žalobcově případě se proto neobjevuje azylově relevantní důvod.
20. Žalobce nespecifikuje, z jakého důvodu by mu neměl být vydán biometrický pas. Výše uvedená Informace MZV ČR ze dne 9. 1. 2023 obsahuje výčet důvodů, pro které může být odmítnuto jeho vydání, podle názoru soudu však žalobce žádný z nich nenaplnuje. Dále se soud domnívá, že žalovaný posoudil možnost udělení humanitárního azylu zcela dostatečně na str. 9 napadeného rozhodnutí, a žalobce ostatně nijak blíže nespecifikuje, jak měl žalovaný

pochybit. Podle názoru soudu se žalovaný adekvátně zdůvodnil, proč neudělil doplňkovou ochranu. Posuzování možnosti využití vnitrostátních prostředků ochrany v Uzbekistánu by bylo zcela nadbytečné, protože ze spisu nevyplývá žádná okolnost, kvůli které by žalobce tyto prostředky ochrany potřeboval.

21. Žaloba obsahuje řadu obecných poznatků týkajících se řízení o udělení mezinárodní ochrany a řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí. Žalobce se zmiňuje o povinnosti správních orgánů v souladu s § 3 s.ř. zjišťovat stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, o přesných a aktuálních informacích o zemi původu podle § 23c písm. c) zákona o azylu, rozdělení důkazního břemene mezi žadatele a stát, o tom, že původcem pronásledování může být i soukromá osoba, o standardu přiměřené pravděpodobnosti, prospektivním rozhodování, o povinnosti správního orgánu opatřit si podklady splňující jisté charakteristiky, o řádném odůvodnění rozhodnutí, o eurokonformním výkladu a o zásadě v pochybnostech ve prospěch žadatele. V rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, je však uvedeno: „Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost.“ Žalobce v tomto obsáhlém výčtu obecných poznatků žádným způsobem nespecifikoval, jakým konkrétním způsobem se žalovaný měl v jeho případě dopustit nezákonných kroků, a soud žádné pochybení nezjistil.
22. Jelikož nebyla prokázána žalobcem tvrzené nebezpečí újmy po návratu do země původu, je vyloučeno, aby se tzv. uprchlíkem sur place, tedy na základě okolností vzniklých v zemi pobytu. Pokud žalobce cituje z blíže neoznačené zprávy ze dne 3. 7. 2023 týkající se náboženského extremismu v Uzbekistánu a omezování svobody náboženského vyznání nebo přesvědčení, pomíjí že ve správním ani soudním řízení neuvedl, že by měl kvůli náboženství jakékoli obtíže. I žalobcova námitka, že žalovaný nesprávně posoudil podmínky opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, je zjevně nedůvodná. Žalobce podal zatím jen jedinou žádost dne 5. 11. 2018, proto žalovaný neměl důvod aplikovat § 11a zákona o azylu.
23. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 23. 7. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce